

Румен Ченков

Съкровено

РУМЕН ЧЕНКОВ

СЪКРОВЕНО

chitanka.info

*Посвещавам тази стихосбирка на двете жени, които
имат най-голямо значение в моя живот — майка ми и
Димитричка*

ЛЮБОВТА — ТАЗИ СТАРА ВЪЛШЕБНИЦА

МОЛИТВА

*Докосни ме, Любов, с твойта пръчка вълшебна!
Не оставяй самотника сам!
Позволи ми от твоето вино да гребна
и ми дай животворен балсам!*

*Допусни ме, Любов, в своя храм вековечен,
като грешник при своя Исус.
Нека бъда на теб до смъртта си обречен.
Днес домът ми е празен и пуст.*

*Изхвърли ме, Любов, като дрипа ненужна,
щом не съм ти покорен слуга.
Накажи ме, Любов, ако вярно не служа —
осъди ме на век самота.*

*Но ми дай малко шанс. Аз достоен ще бъда
за един твой величествен жест.
Бих ли дръзнал, Любов, да се видя осъден?
Бих останал по-скоро без чест.*

ПО ЗЕЛЕНИ ПЪТЕКИ

*По зелени пътеки с теб ще вървим.
През косите ни вятър ще мине.
Ще усещаме мирис на сочни треви,
а небето над нас ще е синьо.*

*Любовта ще намерим във стръкче цветя,
в аромата на тучни ливади.
В шумоленето нежно на крехки листа,
ще открием, че още сме млади.*

НЕ ОБИЧАМ ФАЛШИВИТЕ ДУМИ

*Не очаквай от мен да ти свалям звезди.
Силно мразя фалшивите думи.
Ако има любов, ако тя победи,
няма нужда от тях помежду ни.*

*Мълчаливо очите ще търсят очи
и ръцете с ръце ще се слоят.
Разговаряйки с тебе така, ще мълчим,
а сърцата ни в ритъм ще пеят.*

*Устни с устни ще палят пожар —
дълго чакани, страстни минути.
Колко думи, кажи, изговорени с жар,
са потъвали в мрака нечути?*

*Няма думи — повярвай! — за всичко това.
Любовта е безкрайна вселена.
Ще ни грабне несетно, дори без слова.
Ще е брод между тебе и мене.*

ОБИЧАЙ МЕ!

*Обичай ме горещо, всеотдайно!
Ако трева си — аз ще бъда дъжд.
Ако си песен — лира съм омайна.
Потрепвай в моите струни неведнъж.*

*Обичай ме, обичай ме безкрайно!
Животът само нека има край,
но в него любовта да бъде трайна
и да е нещо повече от рай.*

CAM

*Как скучно е и тази вечер...
Беседката от вчера е сама.
До мен не сяда никой вече...
Днес имам среща с нощната тъма.*

*Край мене вятърът лудува —
разнася с писък жълтите листа.
Как искам вместо писъка да чувам
макар и грубости от твоята уста...*

БЕЗ ТЕБ

*Избялява нощта — дълъг миг самота.
Ти не стопли леглото ми хладно.
Ще посрещна деня, недочакал съня.
Любовта ми за близост е жадна.*

*Като огън гори тя край мен и дори
във огромен пожар се превръща,
но защо в зимен студ чезне всеки уют
и дълбока печал ме обгръща?*

*Отминава деня, а кого да виня,
че не чух твоите стъпки на прага?
Може би оня час, в който срещнах те аз
или този, след който избяга?*

*Бих крещял като луд, но това е абсурд.
Не така в своя дом ще те върна.
Аз разбирам това и обронил глава,
своя спомен за теб ще прегърна.*

СЪНОВИДЕНИЕ

*Магьосница ръката ми взема,
погледна ме и каза: „Ще обичаш!
Ти ще обходиш цялата земя,
след хиляди момичета ще тичаш.
Накрая ще откриеш любовта
и тя като небето ще е чиста.
Огромна ще е, колкото света
и нежна като девствено момиче.“*

*„Магьоснице, познаваш ли ме ти,
та с благи думи ровиш ми в душата?
Нима прозират моите мечти
и огледало чисто е ръката?
Голямата любов е скъден блян
и аз до днес я търся упорито.
Ако я виждаш ти на тази длан,
кажи ми, моля те, къде е скрита!“*

*Събуди ме настъпващия ден.
Била е сън магьосницата само.
Голямата любов не спи до мен.
Самотно е студеното ми рамо.*

ПОСВЕЩЕНИЕ

*Искаш за теб да напиша куплети.
Казваш: „Нали затова си поет.
Толкова много жени са възпети —
ти не написа за мен нито ред.“*

*Може би права си. Толкова време
моите мъжки капризи търпиш.
Животът ти с мен е и радост, и бreme,
и отговорност — както твърдиш.*

*Аз съм с изменчив и труден характер.
Зная това и ти сторвам поклон.
Ти ме възпираш, щом хукна по вятъра
и ме обичаш, макар ветрогон.*

*Някога груб съм — ти ми прощаваш.
Сприхав съм — ти отговаряш ми с такт.
Лошите мигове бързо забравяш,
а любовта ми признаваш за факт.*

*Всичко, което до днес съм написал,
аз от сърце подарявам на теб.
Твоя е всяка задъхана мисъл!
Всеки изстрадан до болка куплет!*

РАВНОСМЕТКА

*Събудена от моя тих копнеж,
очи отваряш в мрака и ме търсиш,
но аз не съм все същия младеж —
сребро в косите времето поръси.*

*И изтъка по моето чело
килима на годините отминали.
Втъка това, което е било —
отне, което сме си имали.*

*Но ни остави същите сърца
и в тях, стаена, любовта не гасне.
Повехнали са нашите лица,
а чувството все още е прекрасно!*

НЕ ТЪРСИ В ТЕБ ДУШАТА МИ ПОКОЙ

*Мирисът на твоите коси
упойва като отлежало вино.
Жаждата ми вино огаси,
но трижди жаден, в самота заспивам.*

*Не търси в теб душата ми покой,
а бури и пожари сатанински.
През зимата да чувствам летен зной,
при суша — дъжд от обич да ме плиска.*

*Това ми дай — доволен ще съм аз,
убежище намерил от покоя.
И налудува ли се виното във нас,
нак жаден ще те търся, мила моя!*

РЪЦЕТЕ ТИ

*Ръцете ти (малки и бели),
които ме галят тъй нежно,
са чайки, до мен долетели
от морски простори безбрежни.*

*Ръцете ти — даващи щедро
и ласка, и плам, и утеха,
и обич, таена до вчера,
сърцето ми в себе си взеха.*

НАДЕЖДА

*В огнен блясък вечерта пламти.
Щурците в хор разбъркан свирят.
Сред спомените ранни аз те диря —
замина си, но тях остави ти.*

*Защо не ги взема със себе си?
Нима остави ги при мен в залог,
че някога, случайно и без срок,
за тях все пак ще ме потърсиш?!*

НЕКА САМО ТЕ ПОГЛЕДАМ

*Толкова тихо е в твоята стая.
Ти спиш с усмихнато лице.
Но седна ли до тебе — зная —
ще те събуди моето сърце.*

*Не, няма да те будя, мила.
Навън е мрак и тишина.
Нощта във себе си е скрила
от твойта тиха топлина.*

*Но нека само те погледам,
тъй, както гледа те луната,
и ще си ида, без да вземам
на твоя сън крилата.*

ЛЮБОВТА

*Любовта преминава през моите вени
като през кабели многожични.
Събаря всички бендове
между тебе и мене,
разпалва инстинкти първични.
Любовта — тази стара вълшебница,
за която са вдигани тостове,
ни обвързва с нишки копринени.
Аз съм пленник и ти си пленница —
смирени, тръпни, обезсилени.*

НАШИТЕ НОЩИ

*Помниш ли нашите нощи „на свещ“?
Бяхме тогава най-искрени.
Пламващи устни в допир горещ...
тихо прошепнати истини...*

*Дълги минути — две слети сърца.
Само луната ни гледаше.
И отразена в две бледи лица,
своя път по небето поемаше.*

*Помниш ли? Бяхме далеч от света.
Бяхме сами във безкрая.
Нямаше улици, шум, суета —
аз и ти в полутъмната стая.*

*Как изричахме нежни слова
и се гледахме с погледи влюбени...
Малкият пламък трептеше едва —
всичко бе тъй непринудено...*

*Хиляди пъти се връщам към тях —
нашите нощи изгубени.
Толкова нощи без теб преживях,
но те са — повярвай! — сапунени.*

НЕ СИ ОТИВАЙ

*Не казвай никога, дори да ти се иска,
не казвай „Сбогом!“. Малък е света.
С теб бяхме нещо повече от близки:
докосна ни с дъха си любовта.*

*Обърка ни. Признавам си — така е.
Не я допуснахме до нашите сърца,
но тя и днес във въздуха витае,
а ние се държим като деца.*

*Разделяйки се, себе си ще лъжем,
че всичко е било почти игра,
и ще се питаме дали не бяхме длъжни
да съхраним една запалена искра.*

*Но кой ще ни отвърне? Самотата?
Или пък, вечер, празното легло?
Въпросът ще увисва в тишината
и всяко мрачно съмване, ще е добре дошло.*

ДВУБОЙ

*Струва ли си да те търся? Победен,
аз ще се скрия в своите миражи
и там ще чезна ден за ден,
като безплътна сянка... Много важно!*

*Ще има ли тогава топлина,
която да те сгрява, щом замръзнеш?
Ти слаба си. Ти просто си жена
и ти е нужен огън, да не зъзнеш.*

*Ще ме потърсиш в мразовита нощ.
И в нея ти ще бъдеш победена.
Ще бъде само пустота, мираж;
надежда, от суетност изхабена.*

ОЧИ, КОИТО ПЛАЧАТ

*Очите ти, тъгата приютили,
ме трогват с две напирани сълзи.
Не знаят те, че пак са победили
и лошият, отстъпвайки — пълзи.*

*А ти ме гледаш прямо и открито,
с безмълвната молба — да ти простя.
Сълзите капят и във мен попиват,
но други две в очите ти блестят.*

*Прегръщам те и нежно те целувам.
„Прощавам ти, любима. Не плачи!“
За две сълзи, понякога си струва,
обидата завинаги да замълчи.*

НАРКОТИК

*Неземна си, когато ме целуваш,
мой ангел от необузdana плът.
Душата ми в небитието плува,
без никаква посока и без път.*

*Въздигах ме към висини небесни,
отреждайки ми сатанински ад.
Аз чувам ангелските песни,
но знам, че съм на този свят.*

*Примамен в твоите обятия, покорен,
отдаден на един прекрасен миг,
очаквам грешен сладката умора
след твоята целувка — наркотик.*

ОТКРОВЕНИЕ

*Усещаш ли, че в мен бушуват чувства,
които аз не искам да прикривам?
Разбираш ли, че бавно ме напуска
последната почтена съпротива?*

*Не искам все да бъда целомъдрен,
а твоят поглед все да ме изгаря.
Не си картина — аз не съм безплътен.
Не ни е чужда плътската поквара.*

*Желая те, макар и да си чужда.
Виновен ли съм, мила, че те има?
Че, непокорна, в мене се събужда
любов, като света необяснима.*

*При него ти едва ли си желана.
Ще гаснеш там в копнежи еротични.
Ще мислиш тайно вечер за измяна,
а той навярно друга ще обича.*

*А аз не искам с друга да се любя.
Това е някаква магия може би.
Готов съм всичко свое да загубя,
но чак до гроба моя да си ти!*

ОБИЧАМ ТЕ, ЖИВОТ!

ПРОПУСНАТИ НАЧАЛА

*В шепи ли да скрия руменеца на изгрева,
та за утре да имам в аванс?*

*Щом отворя очи, ще е обедно слънцето
и пропуснат поредния шанс,
да го виждам в минути на раждане,
да съм част от началото.*

*Там, на изток, огньове, подклаждани
от ръката на дивен огняр,
избуяват и гаснат в бялото
на деня, незаслужен от мен.*

*И не е ли животът ни низ от пропуснати,
пропилени, уви, начала?*

*Петлите пропяват, а щорите — спуснати,
да ме скрият от началото на деня.*

КАТО ЗЪРНА ОТ ТЕЖКА БРОЕНИЦА...

*Като зърна от тежка броеница
изнизаха се дните на годината.
И всеки ден е мъничка частица
живот, незнайно где отминал.*

ЖИВОТЪТ ЩЕ БЪДЕ ПРЕКРАСЕН

На Мариела — с любов

*Моя мъничка кукло, растеш
без тревога за идното утре
и по детски щастливо се смееш,
щом отвориш очите си сутрин.*

*Не разбираш все още, че днес
да живееш не е никак лесно.
Че животът е някаква смес
от надежда и страх. Неизвестност.*

*Ти не знаеш, че трябва да пари,
за да раснеш щастлива и сита...
Колко мъничка всъщност си ти!
Тъй безгрижна, и тъй дяволита...*

*Аз се радвам, че в твоя живот
нереални са всички проблеми.
Те не тегнат на твойто чело
като банда досадници неми.*

*Порасни и живота обичай!
По-добър ще е той от сега.
По-прекрасен и по-непривичен —
само трябва да стигнем брега*

*на това омагьосано блато,
над което източваме врат.*

*Ти ще бъдеш голяма, когато
стане този тъй нужен поврат.*

ЕСЕН

*Застудя и се спуснаха бели мъгли,
за да скрият срама на съблечени клони.
Плаче синия свод... Всъщност — просто вали.
Вихър свири на флейта ужасни шансони.*

*Жълти листи се гонят във луд кръговрат —
по земята чертаят подвижни картини.
Сякаш влиза в душите ни есенен хлад
и оставя след себе си чувства изстинали.*

АЗ ВЪРВЯ

*Нощни улици чакат ме вълн.
Мракът в своето царство ме кани.
Топла нощ. Аз вървя като в сън,
под килим от блестящи реклами.*

*Тихи паркове тръгват към мен
и дърветата махат ми с клони.
Този град е така променен,
с упостели, самотни балкони.*

*И площадът отдавна е сам.
Тишината се блъска в ушите.
Аз вървя и вървя все натам,
накъдето ми видят очите.*

*Нощни улици чакат ме вълн.
Мракът в своето царство ме кани,
но очите залепват за сън,
в който гаснат блестящи реклами.*

КАТО ОБЕТ

*Аз навлизам в Христовата възраст
не добър. Не дотам поумнял.
Май нарочно годините бързат —
всяка миг е, край мен прелетял.*

*И сега неспокойно се вглеждам
във едно твърде лошо момче.
То се смее. Доволно изглежда:
„Аз съм ти. Хей, животът тече!“*

*И без тебе, момче, го разбирам,
ала пак съм на стар кръстопът.
Като теб все пътеки избирам,
а не мога да тръгна на път.*

*Изтъкан съм от сто колебания.
Сто въжета ме дърпат назад.
Търся своето точно призвание,
и добре е, че още съм млад.*

*Ако трябва и с дявола черен
ще се боря жестоко, до смърт,
но ще скъсам въжетата в мене
и най-после ще тръгна на път.*

СИВИ ДЕЛНИЦИ

*Всички делници как си приличат —
всяко днес е отминало вчера,
а от идното плахо наднича
познато до втръсване утре.*

*И така си отиват годините,
сбрали в себе си дните ни вчерашни.
Побелели, ще ровим в руинете,
за да търсим в живота значимост.*

*Ще я има ли в тези безрадостни,
тези сиви, отчайващи делници,
на които от своето раждане,
по неволя, оставаме пленници?*

*Аз не съм песимист по рождение,
но ме плаши покоя в живота ни.
Сивотата ни мачка с презрение
и се чувстваме някак измамени,*

*отчуждени от своето бъдеще,
на което все пак сме разчитали.
Аз се плаша, когато се връщаме,
победени, във сивото минало.*

ВЯРА, НАДЕЖДА, ЛЮБОВ!

*Какво му трябва на човека?
Труден за качване връх
и непремината още пътека,
по която да тръгне той пръв.*

*Трябва му Вярa и Бог — вдъхновител.
Истинска Вярa и истински Бог.
И за да бъде до край победител —
трябва му чест за залог.*

*Надежда — преди да потегли нагоре.
Истинска, трайна любов.
И покорил своя връх непокорен —
трябва му жажда за нов.*

MOPE

*Ти липсваш ми, море!
Ти винаги ми липсваш.
С вълните на прибоя,
 с топлината,
с ятата бели гларуси, море,
и с вятъра, издул докрай платната.*

Ти липсваш ми, море,
 като милувка нежна,
 оставена за утре,
 но желана.
 Като приятел, който да сбере
 душата ми, нехайно разпиляна.

Обичам те, море,
от първата ни среща.
Соленият ти дъх
 ме омагьоса.
Ще бъда твой завинаги, море!
В сърцето като клетва ще те нося!

ПРОСЯК

*Събира в износен, продупчен каскет —
от сутрин до вечер, с усърдие —
събира по два, по един и по пет —
подхвърлено с досада милосърдие.*

*Той — бедния просяк — събираше срам,
събираше мъка в каскета.
Застанал смирено до Божия храм,
събираше милост човешка.*

СЪКРОВЕНО

*Дали ще мога с право някой ден
да кажа гордо, че в света огромен,
останало е нещичко от мен,
преди да се превърна в спомен?*

*Ще слезе ли над мене оня дар,
споходил някога големите поети?
О, аз не искам да съм фар,
но като пламъче поне да светя!*

*Да подаря на идните, слова,
разкриващи душата ми незрима.
Не искам нищо друго, а това —
и след смъртта ми да ме има.*

ЗА НОСТАЛГИЯТА

*Огромна радост за душата,
е да се връщаш в бащиния край.
и птицата познава си гората,
и своето гнездо си знай.*

*Човекът като птица да е волен,
пак ще се завръща у дома.
Тъй Бог ни е създал отколе —
да тачим родната земя.*

*И всеки път да ни обзема радост,
когато спрем пред дворната врата,
а тя с една необяснима святост,
безмълвно да ни скрива от света.*

*И всеки ден, неизживян в уюта
на онзи кът, тъй близък и желан,
сърцето да разкъсва болка люта,
очите да премрежва бял саван.*

ОБИЧАМ ТЕ, ЖИВОТ!

*Обичам те, Живот, но ти си неприветен.
Аз зная, че не съм избраник твой.
Каквото даваш — два пъти го вземаш.
Не мога да те съдя. Ти си мой.*

*Обичам те и всеки действен атом
живее в мен с неподозиран хъс.
Обичам те, Живот, дори когато
безсрамно ми показваш среден пръст!*

ПИСМО ДО ДЯДО КОЛЕДА

*Дядо Коледа, татко ми дай!
Дай ми майчица, нежна и мила!
Ала, деденце, миличък, знай —
аз ги искам за Нова година.*

*Ти познаваш ли Гошко? Та той
беше моят приятел до вчера.
Беше колкото мене на бой.
Друг едва ли такъв ще намеря.*

*С него спяхме легло до легло
и си имахме общи играчки.
Даже ново, почти, колело,
със верига, звънче и спирачка.*

*Да ти кажа ли? С Гошко веднъж
за това колело сепосбихме.
Аз заплаках, макар че съм мъж,
пасле двамата пак се сдобрихме.*

*Ти не ни се сърди, дядо мой!
Ние мъничко само се сбихме.
Днес го няма. Отиде си той,
а — повярвай! — така го обичам!*

*Вчера чичко един го видя
и взема го за Нова година.
Във очите му радост съзрях.
Исках с него и аз да замина.*

*Но сме тук с колелото, сами...
плача аз и звънчето проплаква,*

*а пък Гошко сега е щастлив,
свойте мама и татко дочакал.*

*Дядо Коледа, татко ми дай!
Дай ми майчица, нежна и мила!
Ала, деденце, миличък, знай —
аз ги искам за всяка година!*

ПОЕТ СЪМ

*Поет съм аз и пиша както мога.
Не зная даже имам ли талант,
но искам повече. Аз искам много.
Не съм достигнал творчески таван.*

*Не съм написал още своя „Хамлет“.
Мечтая за това и ден и нощ.
Радвам се, когато ме похвалят,
но за да БЪДА трябва още.*

*Ще побелея, може би улисан
в стремеж да стана по-добър поет.
А ще напиша ли най-хубавата мисъл,
най четения някога куплет?*

*Ще бъда ли доволен, щом усетя,
че чука на вратата ми смъртта?
Не се лъжи за бъдното, поете!
Навреме никога не идва тя.*

*Навярно и тогава ще се питам:
„Написах ли най-хубавия стих?“
Ще мога ли да изрека с чело открито:
„Дойдох, живях и победих!“?*

РАЗМИСЪЛ

*Как бавно опознаваме света.
Понякога един живот е малко.
Минавайки през своите лета —
и побелели, още сме си малки.*

*Учудваме се страшно всеки път,
намерили парчета от мозайката.
Наивни ли сме или сме глупци,
когато над откритото се вайкаме?*

*И вече се броим за мъдреци,
и гледаме на другите с насмешка.
Строиме храбро пясъчни дворци
и крием в тях поредната си грешка.*

НО ДНЕС ВСЕ ОЩЕ...

*Аз съм пушач, който края си чака —
възмездие за този странен лукс.
Поредният пирон с наслада във капака
забивам, като майстор, с тежък чук.*

*По двадесет цигари се забиват,
като пирони в белия ми дроб.
С измамна сладост ме убиват,
подреждайки ми неуютен гроб.*

*Припламва жълто огънче и дим
обгръща ме със синьо наметало.
В отвъдното е нощ... и времето е спряло,
но днес все още аз съм невредим.*

МАЛКА БАСНЯ ЗА ПРОМЯНАТА

*Един петел със глас еклив,
изкукурига следния мотив:
„От днес ви заявявам: Стига!
Не ща по старому да кукуригам.
И щом е тъй — със нова песен
ще славя аз света чудесен!“
С криле изпляска, запримига
и пак по старому закукурига.
1990 г.*

МИГ ОТ ДЕТСТВОТО

*В моето детство спомен един
с топла ласка ми гали душата.
Вълшебен миг. О, миг неповторим!
Заради теб възпята е жената.*

*Майко, тогава се чувствах щастлив,
главата си нежно склонил на гърдта ти.
Споменът в мене още е жив
и като огън ме топли.*

*Своята майчина обич тогаз,
ти ми дари без остатък.
Тръпнещ от радост, страхувах се аз —
вълшебният миг ще е кратък.*

*Жаден за твоите ласки аз бях
в тъжните детски години.
Ти ме прегърна, тогава разбрах —
щастieto, майко посети ни.*

*То е скъперник. Не идва през ден,
нито дори през година.
ала тогава смили се над мен
и чудо бе, че не отмина.*

КРЪГОВРАТ

*Все нещо изпускаме в този живот —
щастие, обич, любима...
Времето, в неумолимия си ход,
лепта от всички ни взима.*

*После назад се обръщаме, но
всичко е тъй безвъзвратно.
Времето безгрижно — все едно —
няма да тръгне обратно.*

*Колко надежди, копнежси, мечти
гаснат след своя проблясък.
Други надежди — така се въртим,
докато станем на пясък.*

ПЕСИМИСТИЧНО

*Днес пръскат се витрините от стоки,
но аз оставам винаги отвън.
Цените са отблъскващо високи,
а пълният ми джоб е само сън.*

*Живея, за да бъда съблазняван
с красиви лимузини и разкош.
Издържам и донякъде се справям —
купувам си цигари на рабош.*

*Заобикалям пищните витрини,
понесъл гордо тежкия си кръст.
Съдбата ми такава е с години
и в нея политици имат пръст.*

*Преди Десети нямах нищо свое —
не бях активен, нито комунист,
а след Десети стиска ме застоя
и бавно ме превръща в песимист.*

*Днес пръскат се витрините от стоки,
но аз оставам винаги отвън,
а в парламента приказки „дълбоки“,
творят от битието страшен сън.*

1992 г.

ПОСЛЕДНИЯТ ПРИСТАН

*Последният пристан мълчи
в последни минути на почит.
Ний впиваме влажни очи
надолу, в студената почва.*

*От там ни отвърща печал,
столетия сбирана сякаш.
Морета от мъка видял —
последния пристан ни чака.*

*Ковчегът, покрит със цветя,
на дъното ляга смирено
и първите шепи земя
туптят като пулс, учестено.*

*През воплите чувам съдбата:
„Човече, не можеш да свърнеш.
Не можеш да идеш нататък.
От пръст си — в пръстта ще се върнеш!*

*Но живей, за да бъдеш обичан!
Всичко друго е миг суета.
Ако в края ти, някой заплаче —
си оставил по пътя следа.“*

*Габрово
1994 г.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.